

1161.

1827

Becker

2

De secunda passivi et mediæ perso-
na in q et ei terminata.

Viri doctissimi, inter quos Valckenæerium, Brunckium,
Porsonum, Hermannum, Beisigium, Schneiderum et
Passerium praecipuos nominarem, cum de secunda
passivi et mediæ persona sive in ei sive in q occurrente
acriter disputaverint, duasque statuerint sententias,
omnino sibi ^{contrarias} oppositas, non invidi mihi visum est,
ut ^{me} eundem quoque causas, cur in hanc vel il-
lam partem transierim, exponerem. Haec ta-
men res tractatu non est facilis, itaque, praceptor
mihi summe venerande, cum ^{hæc} ~~hoc~~ ^{quæstio} ~~primum~~ sit,
^{quam tractaverim,} quod de grammaticis rebus, ^{ad} ~~partem~~ ^{ad} criticam spec-
tantibus, ^{quæstio} ~~tractaverim~~, tuam in me ^{indulgentiam} ~~elementiam~~
^{nam} expetam. Illa sola fretus, rem tantæ difficultatis
suscepi.

Brunckius primus, duce Valckenæerio ad Euripides
Phoenissas in versu 546, secundas futuri indicativi
passivi personas in ei terminavit, et Porsonus, ana-
logia ductus, præsens passivi et mediæ
personis tribuit eandem formam. Viros tales mul-
ti sunt sequuti alii, in iis nisi, quæ Gregorius Co-
rinthius de dialecto Attica in Schæferianæ editionis

pagina 119 dicit. Ἀττικὸς, inquit, καὶ ῥήται οὗτος ἔστι
Ἀλφειοῦ τῶν παθητικῶν ἐριστικῶν τὰ δεύτερα ὑπο-
σώ. ὡς τὸ, ἡμῶντος ἔδωκε. ἄντι τοῦ ἔδωκε. Sed vchemen-
ter errant si unicam fuisse formam ^{mutantes} oblii, quod
Pierschius de pronuntiatione diphthongi si in pag.
22 et Pitzius in praefatione ad Moschopolum ostende-
runt, syllabam illam si positam esse pro ^{us} vocali lon-
ga η, idque tam temporibus, quibus Graeci adhuc
vocalis η latuerat. Nam sub Euclidis magistratu,
(vid. Scholion ad Euripidis Phoenissas: ἐπ' ἀρχοντας
παρ' Ἀθηναίων Εὐκλείδου, μὴ πρὶς τῶν μισθῶν εὐρη-
μένον, τοῦ πρακτικῶν ἀντὶ μισθῶν ἐκπύοντο, τῷ
Ε ἄντι τοῦ Η, καὶ τῷ Ο ἄντι τοῦ Ω) Athenis
primum introducebantur litterae illae η et
ω, quae hucusque apud Iones tantum in
usu ^{fu}erant. Euclides autem anno 2 Olymp. XCIV
Archontis munere fungebatur. Usque ad id tem-
pus Athenienses, si verbum quoddam, postea
in ^{us} scriptum, simile se volebant, utebantur ε, ad-
scripto ι. Itaque secundae passivi personae in
Indicativo et Coniunctivo eadem habebant
formas, introducta autem vocali η, altera
in ε existat, altera in η transmutabatur.

Neque vero hoc

3
Neque vero hoc apud Tragicos accidit, qui, ut
paulum corum lingua a populi sermone differ-
ret, formas illas in η exeuntes ante Euclidis magis-
tratum acceperant, atque post illum retinuerunt.
Comici contra, philosophi, alique scriptores Athe-
nienses scribebant si in secunda Passivi persona Indi-
cativi. Hanc ob rem nemini mirum esse po-
test, quod in Aristophane inveniuntur formae
in ε, cum ille in depingendis Atheniensium mo-
ribus illorum quoque sermonem, quam proxi-
me imitari studuerit, itaque neque ^{apud illam} illi ^{apud illam} nec a-
liis eodem modo Attice scribentibus hanc formam
mutandam vel repellendam, sed ubique po-
tius retinendam censeo.
At viri, qui hac in re etiam Tragicis illam in
ε exeuntem formam tribuunt, indicationis syl-
labam longam amare negant, sed brevem
quaerere contendunt. Sane ita est; sed occurrant
quoque in utroque modo, Indicativo et Coniun-
ctivo, personae, quae ejusdem sunt formae; vo-
ne, ut ^{hoc} exemplo utar, praesentis Passivi Indicationis
et Coniunctivus verborum in α omnino congruunt;
quod cum ita sit, cur secunda Praesentis Indicativi
Passivi

Passivi persona aliis semper formae debet esse, quam
^{eadem} illa conjunctivae? Minime hoc mihi liquet.

In Homero multa inveniuntur exempla ^{verborum} in η ex-
cuntium (filias 1. 160 τῶν δὲ πισταππῆν ὁδὸν ἀγῶνιστος Ὀδυσσεύς
1. 254 ἣ δὲ πρὸς τὸν ἀνδρὸς οἰκονομῶν Ὀδυσσεύς) quae sa-
lis declarant, eum hanc formam non latuisse. Et
cum apud Tragicos nostros, Aeschylum, Sophoclem et
Euripidem dico, per multa occurrant exempla, qui-
bus epicam sermonem imitantur, quid mirum,
quod illi tum quoque forma in η , ex epicis scriptis
petita, usi sint, eamque postea semper, ex con-
suetudine in naturam versam, retinuerint.

Secunda praesentis passivi persona proprie existit in
οβει, quod, ut syllaba mollioretur, ejecto β , in ϵ mutabatur. Exempla huius formae nobis adhuc in novo
Testamento occurrunt, et in iis posterioris aetatis scriptis,
quae populi sermonem imitantur. Apud ^{scriptores} autores Ionicos
et Doricos, longam vocalem amantes, eas transiit in η ;
apud Atticos in ϵ , quod, ut jam diximus, eodem modo
pronuntiabatur, quam η ; postea vero illi, ut sermo-
rent a conjunctivo Passivi, illud ϵ in ϵ mutabant.
Tragici contra η retinebant Ionicum, quod, gravius
sonans ille ϵ , gravitatem quandam adiecit ora-
tioni.

Opinionem nostram non esse solam opinionem, sed
judicium

4
judicium pervalidum, ^{ec} eo patet, quod in ^{cod.} manu-
scriptis et membranis, quos tempus malignum nobis
servavit, semper, quantum ad Tragicorum ap-
tiorum opera, forma η occurrit, ita ut, ab ϵ posi-
tum sit, hoc ad posteriori manu factum esse
videatur. Quis enim adhuc dubitare potest, quin
hoc verum sit, cum in Sophoclis Trachiniae v. 450
ἔσθ' ἡ 452 ὁφείβῃ 470 πῖπ' ἡ et 471 ἄρ' ἡ (nam
de secunda Futuri Indicativi Passivi persona res
eodem modo se habet) quatuor occurrant ver-
ba in η excuntia, quae ab omnibus codicibus
servantur. Quis, illis mutabilis, tantum in ve-
teres saecula committere audeat? et commisit
tamen Isidorus, qui Ἀττικισμὸς et linguae
convenientius putaret, si hic quoque, et apud
optima aetatis profanos, ϵ legeretur. Quid?
cum nostrae libidini hoc sit permissum, et
syllabas mutari vel abjici licuerit, quid tum
post breve tempus in omnibus veterum scrip-
tis accidat necesse est? qui libet, qui regulam
quandam criticam, plerumque rectam, propo-
suerit, illam fecutus, omnia loca, quae illi op-
pugnant, ad libitum mutabit, itaque moni-
menta veterum nobis servata depravabit, et
autorum, si qui reus viscant, nemo opus

suum agnoscat.

Ad rationes nostras probandas Choerobosci aucto-
ritas se offert in Beckeri Anecdosis, Vol. III p.
1290, qui in tractanda forma illa $\epsilon\iota$, $\pi\alpha\tau\upsilon\varsigma$ &
 $\sigma\iota$ Αδϋατοί , inquit, $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\delta\omicron\upsilon$ ἀλλὰ ἀνοσού-
 $\delta\omicron\upsilon\delta\omicron\upsilon$ $\sigma\iota$ $\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\omicron\gamma\omicron\iota$, $\eta\mu\epsilon\iota$ $\sigma\iota$ $\tau\pi\alpha\chi\iota\kappa\omicron\iota$ $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\sigma\beta$
 $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\delta\omicron\upsilon$, $\text{ἀλλ' ἀνοσούδ\omicron\upsilon\delta\iota}$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\kappa\omicron\iota\iota\upsilon\sigma\iota\varsigma$. Quis vero
sensus ex his verbis eliciendus? nonne ἀλλὰ illud
minus quæquam offendit? Primum enim dicit
 $\pi\alpha\tau\upsilon\varsigma$ $\sigma\iota$ Αδϋατοί , $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\delta\omicron\upsilon$, et tum quid
 ἀλλὰ vult sibi? $\text{ἀλλὰ ἀνοσούδ\omicron\upsilon\delta\iota}$ $\eta\mu\epsilon\iota$ $\sigma\iota$ $\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\omicron\gamma\omicron\iota$.
hæcne est peruersitas cogitandi quædam? quæ-
rit Reizgins in præfatione ad Oedipum Coloneum.
Tunc ita est; facile quisque intelligit loco $\mu\epsilon\delta\epsilon\lambda\alpha$ -
 $\omicron\upsilon\varsigma$ esse, quæ, quo facilius fiat, nunc est, quæ-
renda. Reizgins duas, quæ sequuntur, ^{proponit} emendationes;
ex altera $\text{ἀνοσούδ\omicron\upsilon\delta\iota}$, $\sigma\iota$ $\eta\mu\epsilon\iota$ $\sigma\iota$ $\pi\epsilon\tau\alpha\sigma\omicron\gamma\omicron\iota$ dicendum,
ex altera vero post $\pi\alpha\tau\upsilon\varsigma$ $\sigma\iota$ Αδϋατοί $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ in-
serendum fuisse $\sigma\beta$. Sed illa mendendi ratio, cum
neque illi, nec aliis placet, quod ex altera ver-
bum cum verbo alio commutandum, in altera $\sigma\beta$
addendum est (hoc enim, quamquam a librariis
sæpiissime omisum, in hunc locum minime
poni potest, cum causa deest, cur omisum sit)
persuasum sibi habet inter $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\pi\omicron\iota\omicron\upsilon\delta\omicron\upsilon$ Α
 $\text{ἀλλὰ ἀνοσούδ\omicron\upsilon\delta\iota}$ lacunam intercedere, quæ

5
a librario oritante, oculis a superiore loco in pos-
teriorum aberrantibus, orta sit. Hoc nobis non pla-
cet, cum, quod ex sequentibus apparebit, totus ille
locus parva medela restitui possit.

videamus nunc quid Schneiderus in Trachinis p. 8
seq. dicit. Ille locum Choerobosci altatum, putat me-
rum esse, ita explicato, ut Αδϋατοί nihil aliud
essent, quam Athenarum incolæ. Hoc primo qui-
dem ad spectu valde verisimile, sed toto loco accu-
ralius perlecto, ineptum videtur, cum sub verbo $\pi\epsilon$ -
 $\tau\alpha\sigma\omicron\gamma\omicron\iota$, statim sequente, non solum Athenienses
in oratione soluta feribentes, sed omnes Græciæ scrip-
tores, qui, Attica dialecto retenta, ἀττικῶς scripse-
runt, intelligentur.

Locus ita, ut ante oculos versatur, sine dubio est corrup-
tus. Nam quid illud ἀλλὰ significat, cum neque ne-
gatio procedat, neque res rei opponatur, neque quid
quam accipiatur? Itaque de emendatione est
cogitandum, eaque facillima, quam Francius
nosset, vir sagacissimi ingenii atque iudicii invenit.
Ille enim, cum ante verbum illud Αδϋατοί vo-
cabulum „ ἀδϋατοῦ ” præcedat, syllabam attenuam
ex a librario negligente neglectam esse summo ju-
re putat; hoc, ut falsum est notum, non raro accidit,
ut istum hujus modi committeretur, idque ex fac-
tis, cum, ut opud Bassium in Com. Palægi ad Greg.
Corinth.

